

Sygn. akt **VII K 20/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Banasiuk

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Wereda

w obecności Prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10 kwietnia 2015 r., 27 listopada 2015 r. i 22 stycznia 2016 r. w S.

sprawy **D. B.**

syna M. i E. z domu W.,

urodzonego 17 grudnia 1988 roku w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 4 lipca 2014 do 8 lipca 2014 roku w bliżej nieustalonym miejscu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy A. K. (1) w kwocie 1 złoty oraz spółkę (...). (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. ul. (...) w kwocie 500 złotych, w ten sposób, że podając się za A. S. z Agencji Pracy (...) w S. i posługując adresem anna.stuber@o2.pl. zamieścił na stronie internetowej „lento.pl” ogłoszenie z ofertą pracy chałupniczej po czym podstępnie pozyskał dane osobowe A. K. (1), która odpowiedziała na tę ofertę a następnie podszywając się pod nią w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej bez jej wiedzy i zgody otworzył na jej dane rachunek w (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. ul. (...) o nr (...), nakłaniając A. K. (1) do dokonania na to konto w dniu 04.07.2014 roku przelewu pieniędzy w kwocie 1 złoty w celu autoryzacji konta po czym używając danych pokrzywdzonej i założonego na jej dane rachunku bankowego złożył drogą internetową w OK. (...) Sp. z o.o. w dniu 08.07.2014 roku wniosek o pożyczkę gotówkową w kwocie 500 złotych po czym wprowadzając pożyczkodawcę w błąd co do faktycznej tożsamości pożyczkobiorcy i zamiaru spłaty zaciągniętych zobowiązań, zawarł na dane A. U. pożyczki odnawialnej nr (...) z firmą (...). (...) Sp. z o.o. na kwotę 500 złotych, wypłaconą w dniu 08.07.2014 roku w formie przelewu na w/wymienione konto, którą zagarnął dla siebie nie podejmując spłaty pożyczki

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zb. z art. 49 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych w zw. z art. 11 §2 kk

ORZEKA:

I. oskarżonego **D. B.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zb. z art. 49 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych w zw. z art. 11 §2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. K. (1) 1 (jeden) złoty oraz na rzecz OK. (...) Sp. z o.o. z/s w G. kwoty 500 (pięćset) złotych;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej - adw. M. W. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych w tym 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć 60/100) złotych tytułem podatku VAT za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu przez tegoż adwokata;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt VII K 20/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W czerwcu 2014 roku pokrzywdzona A. K. (1) znalazła w Internecie ogłoszenie oferty pracy chałupniczej zamieszczone na stronie internetowej „lento.pl” przez użytkownika podającego się za A. S., posługującego się adresem anna.stuber@o2.pl. (...) zainteresowała się tą ofertą i odpowiedziała ogłoszeniodawcy, który e-mailowo polecił jej przesłać wszystkie dane osobowe i dokonać przelewu kwoty 1 zł na podany rachunek bankowy. Pokrzywdzona wpłaciła 1 zł na podane konto o numerze (...) i od tego momentu nie miała żadnej odpowiedzi na ofertę pracy.

W dniu 14.07.2014 roku A. K. (1) w skrzynce pocztowej znalazła kopertę z firmy (...) Sp. z o.o., w której była umowa pożyczki na kwotę 500 złotych. Tego samego dnia otrzymała pismo z (...) Banku (...), z którego wynikało, że na jej dane osobowe został założony rachunek bankowy i Bank przesłał jej kartę debetową. Pokrzywdzona powiadomiła zarówno (...) sp. z o.o. jak i (...) Bank (...), że nie zawierała powyższej umowy, ani nie zakładała żadnego rachunku bankowego.

Pokrzywdzona uzyskała pierwszą wiadomość e-mail od osoby podającej się za A. S. w dniu 01.07.2014 roku o godzinie 14:06:59 z adresu IP 5.174.48.30 zaś drugą wiadomość w dniu 04.07.2014 roku o godzinie 01:33:35 z adresu IP k.62-64 5.174.126.96. Ustalono, iż z powyższych adresów IP logowano się pod adresem ul. (...) k.90-92 D. 44 w K..

W dniu 10.06.2014 roku użytkownik posługujący się adresem e-mail anna.stuber@o2.pl i adresem IP 5.60.194.246 o godzinie 14:40:17 zamieścił w serwisie lento.pl ogłoszenie o pracy w Agencji Pracy (...). Ogłoszenie o pracy o podobnej treści zostało także zamieszczone w dniu 04.06.2014 roku o godzinie 18:17:30 z adresu IP 95.40.138.179. Nadto ten sam użytkownik zamieścił w dniu 01.06.2014 roku o godzinie 17:56:37 z adresu IP 5.60.221.137 ogłoszenie o sprzedaży iPhone 5S 64GB W./G. Telefon. Dwa spośród powyższych adresów IP logowały się pod adresem ul. (...) w K..

Właścicielem Agencji Pracy (...) z siedzibą w S. ul. (...) była A. R. (1). Założyła ona w/wymienioną firmę, która miała zajmować się wyszukiwaniem pracowników. Ostatecznie jej firma nie rozpoczęła działalności. Nadto nie otwierała konta firmowego. Nie zna ona A. S. ani nie posługuje adresem „anna.stuber@o2.pl” oraz nie zamieszczała ogłoszeń na portalu ogłoszeniowym „lento.pl”.

Z pisma z (...) Banku (...) S.A. wynika, że rachunek bankowy o numerze (...) jest prowadzony dla A. K. (1) i został otwarty w dniu 03.07.2014 roku poprzez złożenie wniosku przez internet. Metodą autoryzacji rachunku był przelew. Numer rachunku z obcego banku był weryfikowany automatycznie. Klient wyraził zgodę na obciążenie rachunku w (...) kwotą 0,001 złotych. Nadto na podstawie historii rachunku ustalono, iż w dniu 08.07.2014 roku na powyższe konto A. K. (1) wpłynęła z (...) pożyczka w kwocie 500 złotych, z czego w tym dniu została przelana kwota 50 złotych na rzecz A. N. (1), zaś kwota 449,97 złotych na konto o numerze (...) na rzecz Agencji (...) z siedzibą w W. przy ul. (...).

A. N. (1) znalazła na stronie lento.pl ofertę pracy rzekomo w agencji finansowej B. R.. Praca miała polegać na składaniu wniosków o pożyczki w imieniu innych osób, na stronach, które oferują pożyczki. Miała też zakładać konta elektroniczne na stronie o2.pl na przysyłane jej dane personalne osób. Nadto wypełniała też wnioski o stworzenie konta bankowego w Banku (...). Kontakt z B. R. nawiązywała tylko przez internet. Potwierdzenie założenia konta wraz z numerem rachunku przysyłała ona do pracownicy tej firmy (...), która przysyłała je do klientów, którzy mieli

na to nowe konto przelać 1 złoty. Dane A. K. (1) zostały także jej przesłane przez osobę podającą się za B. S. i na ich podstawie założyła na o2.pl jej konto „kępka a@o2.p.” A. N. (1) złożyła też wniosek o pożyczkę na rzecz A. K. (1). Zgodnie z przyjętymi zasadami, gdy pożyczka została przyznana odliczyła sobie 10% z sumy pożyczki, zaś pozostałą część przelała na konto firmowe rzekomo Agencji (...) o numerze (...).

Z pisma z Banku (...) S.A. wynika, że rachunek o numerze (...) jest prowadzony na rzecz (...) a jedynym właścicielem i osobą upoważnioną do rachunku jest oskarżony D. B..

Oskarżony był wielokrotnie dotychczas karany: począwszy od 2010 r. do 2013 r. siedemnastokrotnie z art.286 § 1 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie następujących dowodów: zeznań świadków: A. K. (1) (k.736-736v, 1-4, 32-34v, 118), A. R. (1) (k.736v-737, 98-99, 657-658), A. N. (2) (k.737-737v, 186-187, 361-362v), M. D. (k.781, 757-759), A. K. (2) (k.292-292v), B. R. (k.332-332v), I. J. (k.353-353v, 459-460), I. P. (k.346-349, 350-351), P. S. (k.355-355v), E. K. (k.366-366v), K. C. (k.370-372), V. K. (k.403-404), G. P. (k.409-410), A. R. (2) (k.491-492), D. K. (k.506-506v), M. J. (k.516-517), G. S. (k.524-525), P. B. (k.575-576), K. K. (1) (k.613-614) oraz kopii dokumentów dot. zawarcia umowy pożyczki odnawialnej na personalia A. K. (1) (k.7-20, 67-81), kopii korespondencji mailowej A. K. (1) z osobą podającą się za A. S. (k.33-39), pisma z (...) (k.52, 106-107), pisma z Polkomtel (k.90-92, 180-182), pisma z P4 (k.100-104, 398), pisma z PHU (...) (k.119), pisma z Banku (...) SA (k.120-128), wydruku z CEiIDzG (k.144), pisma z Banku (...) SA z inf. dot. IP użytkownika (k.148-150), pisma z O. i wydruku danych (k.155, 158), pisma z (...) Banku (...) SA z historią rachunku i historią logowań (k.161-164), dokumentacji A. N. z firmy (...) R. (k.189-237), pisma z Grupy Wirtualna Polska (k.284-286), pisma z firmy (...) .pl (k.287), pisma z I. (k.397), pisma z (...) Polska (k.399), pisma z Banku (...) SA z dokumentami dot. zawarcia umowy rachunku bankowego i zestawieniem transakcji (k.420-430), pisma z W..pl (k.461), postanowienia o umorzeniu postępowania (k.530-531), pisma z Polkomtel z załącznikami (k.532-557), pisma z (...) W. (k.574), płyta CD z (...) SA (k.156), wydruki z Internetu (k.698-702), materiały nadesłane przez (...) Sp. z o.o. (k.725-728), dane o karalności (k.653-656, 829-831)

Oskarżony D. B. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. W toku rozprawy głównej również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmawiając składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Wyjaśnień oskarżonego nie przyznającego się do winy nie obdarzył Sąd wiarą, gdyż pozostają one w sprzeczności z zeznaniami świadków zeznającymi w sprawie.

B. R. zeznała, iż od końca sierpnia 2014 roku nie prowadzi Agencji (...), gdyż działalność ta jest zawieszona. Nie zatrudniała w Agencji pracowników w tym A. N. (1), B. S. ani A. S.. Nigdy też nie dawała ogłoszeń o pracę na stronie lento.pl. (...) k.332-332v posługuje się też adresem anna.stuber@o2.pl.

Sąd obdarzył zeznania tego świadka jako znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Świadek G. S. w swoich zeznaniach zaprzeczyła również, by posługiwała się w/w wymienionym adresem. Nie zna też D. B. i nigdy nie przelewała żadnych pieniędzy na jego konto bankowe. Nigdy też nie oferowała na żadnych portalach ogłoszeniowych pracy, polegającej na składaniu wniosków w firmach pożyczkowych. Nie zna B. S. ani A. K. (1). Dodała, iż odpowiedziała na ofertę pracy w biurze rachunkowym znalezionej na portalu lento.pl i przesłała tam swoje pełne dane osobowe. Po przesłaniu danych czekała na ofertę pracy, co jednak nie nastąpiło.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania prawdziwości w/w zeznań.

A. K. (1) zeznała, iż znalazła w Internecie ogłoszenie oferty pracy chałupniczej zamieszczone na stronie internetowej „lento.pl” przez użytkownika podającego się za A. S., posługującego się adresem anna.stuber@o2.pl. (...) się tą ofertą i odpowiedziała ogłoszeniodawcy, który e-mailowo polecił jej przesłać wszystkie dane osobowe i dokonać przelewu kwoty 1 zł na podany rachunek bankowy. Wpłaciła 1 zł na podane konto i od tego momentu nie miała żadnej odpowiedzi na ofertę pracy. W dniu 14.07.2014 roku w skrzynce pocztowej znalazła kopertę z firmy (...) Sp. z o.o., w której była

umowa pożyczki na kwotę 500 złotych. Tego samego dnia otrzymała pismo z (...) Banku (...), z którego wynikało, że na jej dane osobowe został założony rachunek bankowy i Bank przesłał jej kartę debetową. Wówczas powiadomiła zarówno (...) sp. z o.o. jak i (...) Bank (...), że nie zawierała powyższej umowy, ani nie zakładała żadnego rachunku bankowego, składając reklamację. Jak podała z A. S. kontaktowała się tylko mailowo.

Zeznania w/w świadka Sąd uznał za prawdziwe.

Świadek A. N. (1) zeznała, iż znalazła na stronie lento.pl ofertę pracy rzekomo w agencji finansowej B. R.. Praca miała polegać na składaniu wniosków o pożyczki w imieniu innych osób, na stronach, które oferują pożyczki. Miała też zakładać konta elektroniczne na stronie o2.pl na przysyłane jej dane personalne osób. Nadto wypełniała też wnioski o stworzenie konta bankowego w Banku (...). Kontakt z B. R. nawiązywała tylko przez internet. Potwierdzenie założenia konta wraz z numerem rachunku przesyłała ona do pracownicy tej firmy (...), która przesyłała je do klientów, którzy mieli na to nowe konto przelać 1 złoty. Dane A. K. (1) zostały także jej przesłane przez osobę podającą się za B. S. i na ich podstawie założyła na o2.pl jej konto „kępka a@o2.p.” A. N. (1) złożyła też wniosek o pożyczkę na rzecz A. K. (1). Zgodnie z przyjętymi zasadami, gdy pożyczka została przyznana odliczyła sobie 10% z sumy pożyczki, zaś pozostałą część przelała na konto firmowe rzekomo Agencji (...) o numerze (...).

Zeznania powyższe jako zgodne z ustalonym stanem faktycznym, Sąd uznał za prawdziwe.

M. D. – pracownik (...) Sp. z o.o. w G. przyznała, iż na ich stronę weszła A. K. (1) i wypełniła 2 wnioski o pożyczkę. Jeden z nich został zaakceptowany i klientka drogą elektroniczną uiściła opłatę weryfikacyjną 1 złoty. Następnie drogą elektroniczną wysłali wypełnioną umowę pożyczki z regulaminem, a po otrzymaniu akceptacji regulaminu uruchomili pożyczkę, wysyłając pieniądze na podane konto. Poczta zaś przesłali umowę o pożyczkę.

Zeznania powyższe jako korespondujące z zeznaniami A. K. (1), Sąd uznał za wiarygodne.

Świadek A. R. (1) zeznała, iż była właścicielem Agencji Pracy (...) z siedzibą w S. ul. (...), a firma miała zajmować się wyszukiwaniem pracowników. Jak podała, ostatecznie jej firma nie rozpoczęła działalności i nie otwierała konta firmowego. Zeznała, iż nie zna ona A. S., ani nie posługuje adresem „anna.stuber@o2.pl” oraz nie zamieszczała ogłoszeń na portalu ogłoszeniowym „lento.pl”.

Zeznania powyższe Sąd uznał za prawdziwe i wiarygodne.

Podobny proceder został zastosowany w stosunku do A. K. (2), A. R. (2), D. K., co do których nie została zaciągnięta pożyczka, a jedynie otwarty został rachunek bankowy.

I. J. wskazała, iż podobnie jak w przypadku A. K. (1) na jej dane osobowe zostało otwarte konto bankowe i została zawarta pożyczka w kwocie 500 zł, w związku z czym złożyła zawiadomienie i postępowanie w sprawie dotyczy się. Analogiczna sytuacja miała miejsce w stosunku do I. P., P. B. i K. K. (1).

P. S. nie wpłacił 1 złotego na założone konto, w związku z czym nie padła ofiarą oszustwa. Podobnie rzecz się ma w odniesieniu do E. K., K. C., V. K., G. P. i M. J..

Zeznania w/w świadków Sąd uznał za prawdziwe i wiarygodne, bowiem zostały potwierdzone dokumentacją bankową jak i mailową.

Zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów nie budzą wątpliwości i stanowią wiarygodny materiał dowodowy, ponadto nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron co do ich autentyczności, dlatego Sąd nie znalazł podstaw, aby je podważyć.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 286§1 kk w zb. z art. 190a§2 kk w zb. z art. 49 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych w zw. z art. 11 §2 kk.

Art.286 § 1 kk określa odpowiedzialność za oszustwo, którym według tego przepisu jest motywowane celem korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Wprowadzenie w błąd polega zaś na tym, iż sprawca własnymi podstępными zabiegami doprowadza pokrzywdzonego do mylnego wyobrażenia o określonym stanie rzeczy (np.: co do wartości przedmiotu, cech sprzedawanego lub nabywanego towaru itp.).

Przestępstwo oszustwa ma charakter materialny, przy czym skutkiem jest niekorzystne rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonego. Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż celem sprawcy musi być osiągnięcie korzyści majątkowej, przy czym do realizacji tego celu używa środków wprowadzających w błąd albo wyzyskuje błąd lub niezdolność pokrzywdzonego do oceny sytuacji, aby w ten sposób doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Nie ulega też wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art.190a § 2 kk, bowiem podszywając się pod A. K. (1) i wykorzystując jej dane osobowe wyrządził jej szkodę majątkową, biorąc na nią pożyczkę. Jednocześnie oskarżony naruszył normę art. 49 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych, bowiem za jego pośrednictwem dane te były przetwarzane, mimo, iż nie był uprawniony do ich ujawnienia.

W niniejszej sprawie oskarżony w okresie od 4 lipca 2014 do 8 lipca 2014 roku w bliżej nieustalonym miejscu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy A. K. (1) w kwocie 1 złoty oraz spółkę (...). (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. ul. (...) w kwocie 500 złotych, w ten sposób, że podając się za A. S. z Agencji Pracy (...) w S. i posługując adresem anna.stuber@o2.pl. zamieścił na stronie internetowej „lento.pl” ogłoszenie z ofertą pracy chałupniczej po czym podstępnie pozyskał dane osobowe A. K. (1), która odpowiedziała na tę ofertę a następnie podszywając się pod nią w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej bez jej wiedzy i zgody otworzył na jej dane rachunek w (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. ul. (...) o nr (...), nakłaniając A. K. (1) do dokonania na to konto w dniu 04.07.2014 roku przelewu pieniędzy w kwocie 1 złoty w celu autoryzacji konta po czym używając danych pokrzywdzonej i założonego na jej dane rachunku bankowego złożył drogą internetową w OK. (...) Sp. z o.o. w dniu 08.07.2014 roku wniosek o pożyczkę gotówkową w kwocie 500 złotych po czym wprowadzając pożyczkodawcę w błąd co do faktycznej tożsamości pożyczkobiorcy i zamiaru spłaty zaciągniętych zobowiązań, zawarł na dane A. U. pożyczki odnawialnej nr (...) z firmą (...). (...) Sp. z o.o. na kwotę 500 złotych, wypłaconą w dniu 08.07.2014 roku w formie przelewu na w/w wymienione konto, którą zagarnął dla siebie nie podejmując spłaty pożyczki.

Nie mając wątpliwości co do winy oskarżonego i wymierzając oskarżonemu karę, Sąd uwzględnił wysoki stopień winy sprawcy, wynikający z braku poszanowania cudzej własności oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił również dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za takie same przestępstwa i na podstawie art.286 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności uznając, iż kara ta będzie karą adekwatną. Zdaniem Sądu okoliczności popełnienia czynu przez oskarżonego, przemawiają za zastosowaniem kary w orzeczonym rozmiarze.

Dodatkowo Sąd uznał, iż nie zachodzą żadne przesłanki do warunkowego zawieszenia orzeczonej kary. Sąd uwzględnił przede wszystkim fakt dotychczasowej karalności oskarżonego za takie same przestępstwa. Mimo orzeczonych wcześniej kar pozbawienia wolności, w tym również z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, oskarżony dalej popadł w konflikt z prawem. Oznacza to, że jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Odbywanie kary w warunkach izolacji, pozwoli oskarżonemu przemyśleć swoje zachowanie na przyszłość i wyrobić poszanowanie dla prawa.

Ponieważ oskarżony dopuszczając się w/w przestępstwa działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnął, Sąd na podstawie art.46 § 1 kk orzekł od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. K. (1) 1 zł, zaś na rzecz (...) Sp. z o.o. z/s w G. kwoty 500 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w wyroku, o kosztach rozstrzygając na podstawie art.624 § 1 kpk i § 14 ust.2 pkt 1 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (DZ.U. Nr 163, poz.1348) Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych, bowiem wobec orzeczenia obowiązku naprawienia szkody oraz odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności, uiszczenie ich byłoby zbyt uciążliwe.